

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudkyní JUDr. Miluše Doškové a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobkyně: **Bc. E. S.**, zast. JUDr. Martinem Klímou, advokátem se sídlem tř. V. Klementa 203/9, Mladá Boleslav, proti žalovanému: **Krajský úřad Královehradeckého kraje**, se sídlem Pivovarské náměstí 1245, Hradec Králové, ve věci žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 4. 2019, č. j. KUKHK-8414/DS/2019/Kj, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 29. 7. 2021, č. j. 31 A 18/2019-228,

t a k t o :

- I. Rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 29. 7. 2021, č. j. 31 A 18/2019-228, **se zrušuje.**
- II. Rozhodnutí Krajského úřadu Královehradeckého kraje ze dne 30. 4. 2019, č. j. KUKHK-8414/DS/2019/Kj, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení o žalobě a o kasační stížnosti 38 554 Kč k rukám JUDr. Martina Klímy, advokáta, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- IV. Žalovaný **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Dne 5. 5. 2008 vydal Městský úřad Dobruška (dále jen „správní orgán prvního stupně“) rozhodnutí, jímž byla schválena technická způsobilost silničního vozidla tovární značky Škoda Octavia, VIN X (dále jen „předmětné vozidlo“) ve vlastnictví stěžovatelky. Rozsudkem Okresního soudu v Rychnově nad Kněžnou ze dne 28. 7. 2014 byl Ing. R. A., bývalý zaměstnanec správního orgánu prvního stupně, shledán vinným ze spáchání

přečinu zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. c) zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů (mj. schvaloval technické způsobilosti vozidel, i když věděl, že vozidla nesplňují podmínky pro schválení, zejména k nim nebyly předloženy požadované dokumenty).

[2] S ohledem na vazbu mezi trestnou činností úřední osoby a vydáním uvedeného rozhodnutí o schválení technické způsobilosti vozidla rozhodl dne 31. 10. 2016 správní orgán prvního stupně v souladu s § 100 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v rozhodném znění (dále „správní řád“) a z moci úřední nařídil obnovu řízení. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, které žalovaný zamítl. Správní orgán prvního stupně usnesením ze dne 19. 6. 2017 nové řízení zastavil. Žalovaný toto rozhodnutí k odvolání žalobkyně zrušil a věc vrátil správnímu orgánu prvního stupně k dalšímu řízení. V navazujícím řízení správní orgán prvního stupně vyzval žalobkyni k předložení Osvědčení o registraci vozidla vydaného k předmětnému vozidlu ve Spolkové republice Německo. Tento doklad se však nepodařilo zajistit ani žalobkyni, ani správnímu orgánu prostřednictvím systému EUCARIS. Správní orgán prvního stupně tak usnesením ze dne 22. 8. 2018 řízení znovu zastavil. Odvolání proti tomuto rozhodnutí žalovaný zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil.

[3] Dne 22. 1. 2019 vydal správní orgán prvního stupně rozhodnutí č. j. MUD 3803/2016 ODSVV/RP-27, kterým byl zápis předmětného vozidla do registru silničních vozidel zrušen s právními účinky ke dni 4. 1. 2019. I proti tomuto podala žalobkyně odvolání, které žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdil. Proti napadenému rozhodnutí brojila žalobkyně žalobou u krajského soudu.

[4] Krajský soud rozsudkem označeným v záhlaví (dále jen „napadený rozsudek“) žalobu zamítl. Podle soudu je v technickém průkazu k předmětnému vozidlu sice uvedeno, že původní doklady k němu byly odebrány, tento zápis však byl součástí protiprávního postupu Ing. A., který prováděl registrační úkony pro jednotlivě dovezená vozidla, aniž by pro to byly splněny podmínky.

[5] Krajský soud dále uvedl, že námitky žalobkyně, v nichž používá lidskoprávní a ústavněprávní argumentaci, by bylo možné použít v řízení o obnově řízení o žádosti o schválení technické způsobilosti jednotlivě dovezeného silničního vozidla, nikoliv v řízení o zrušení zápisu předmětného vozidla do registru silničních vozidel. Nastínil, že ani v takovém případě by však nebylo bez dalšího možné usuzovat o úspěchu žalobkyně v řízení, neboť dle jeho názoru veřejný zájem na tom, aby se provozu na pozemních komunikacích neúčastnilo vozidlo, které nesplňuje podmínky pro technickou způsobilost, převáží nad zájmy žalobkyně. Závěrem krajský soud vyjádřil pochopení pro situaci žalobkyně, uvedl však, že nápravy se může domoci pouze v řízení o náhradě škody způsobené nesprávným úředním postupem.

II. Kasační stížnost žalobkyně a vyjádření žalovaného

[6] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) napadá rozsudek krajského soudu kasační stížností, jejíž důvody podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a) a e) s. ř. s., požaduje jej zrušit a věc vrátit k dalšímu řízení krajskému soudu.

pokračování

[7] Stěžovatelka v první řadě namítá nesprávnost poučení o opravných prostředcích krajským soudem. Krajský soud na jedné straně posuzuje věc stěžovatelky ryze formalisticky, na druhé straně neuvedl v poučení o možnosti podat opravný prostředek, podle jakého odstavce § 103 s. ř. s. může podat kasační stížnost. V napadeném rozsudku krajského soudu také chybí označení žalovaného prostřednictvím IČ.

[8] Stěžovatelka dále uvádí, že se krajský soud vůbec nevypořádal s její argumentací, podpořenou i judikaturou Ústavního soudu. Krajský soud tak upozadil šetrnost k stěžovateli coby nositelce práv nabytých v dobré víře. V jejím případě nemělo být odhlédnuto od geneze celého problému. Nadto krajský soud ani neodkázal ve své argumentaci na žádné rozhodnutí vrcholných soudů, jejichž názor by na věc bylo možné aplikovat. Konečně stěžovatelka uvádí, že krajský soud měl přihlédnout k mimořádným okolnostem případu a přiznat stěžovateli náhradu nákladů řízení.

[9] Žalovaný se ke kasační stížnosti ve stanovené lhůtě nevyjádřil.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[10] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnila stěžovatelka v podané kasační stížnosti, a přitom neshledal vady uvedené v odstavci 4, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[11] Kasační stížnost je **důvodná** [§ 110 odst. 1 s. ř. s.].

[12] Nejvyšší správní soud nejprve stručně vypořádá zjevně nedůvodné námitky stěžovatelky.

[13] První z nich je námitka nesprávného poučení krajským soudem. Poučení o důvodech přípustnosti kasační stížnosti odkazem na § 103 s. ř. s. je zcela dostačující. Zmíněný paragraf má dva odstavce, přičemž druhý odstavec pouze odkazuje na přiměřené použití prvního odstavce v řízení o pořádkové pokutě. Důvody pro podání kasační stížnosti by tak musely být zjevné i laikovi, natož profesionálovi, kterým advokát jako zástupce v řízení o kasační stížnosti nepochybně je.

[14] K neoznačení žalovaného takzvaným IČ postačí poznamenat, že žalovaný byl v rozsudku označen zcela jasně a jednoznačně uvedením názvu a sídla.

[15] Další nedůvodná námitka se vztahuje k náhradě nákladů řízení o žalobě. Náhrada nákladů řízení o žalobě se řídí § 60 s. ř. s., závisí tedy zásadně na procesním úspěchu ve věci (viz jeho odst. 1); některé výjimky stanoví další odstavce zmíněného paragrafu. Stěžovatelka byla v řízení před krajským soudem procesně zcela neúspěšná. Nebylo tedy vůbec možné zvažovat případné použití § 60 odst. 8 s. ř. s., neboť u něho je jako nezbytná vstupní podmínka vyžadováno, aby účastník, na nějž má být uvedené ustanovení k jeho prospěchu užito, měl ve věci alespoň částečný úspěch. Podle § 60 odst. 7 s. ř. s. pak lze toliko „prominout“ povinnost nahradit náklady řízení účastníkovi, který ve věci neměl

úspěch, vůči účastníkovi, který ve věci úspěch měl. V řízení před krajským soudem stěžovatelce povinnost nahradit náklady řízení žalovanému stanovena nebyla, takže nebylo co „prominout“. S ohledem na akcesoritu výroku o nákladech řízení k výroku o žalobě samotné však je vypořádání této stěžovatelčiny námitky spíše akademické povahy, neboť – jak je dále vyloženo – v řízení o kasační stížnosti neobstál výrok krajského soudu o žalobě a jeho osud sdílel (sám o sobě správný) výrok o náhradě nákladů řízení o žalobě.

[16] Konečně je nedůvodná námitka, že krajský soud neodkázal na žádné rozhodnutí vrcholného soudu, který by jeho právní názor potvrzoval. Krajský soud je způsobilý zcela samostatně posoudit předmět řízení a rozhodnout o něm v souladu s právem, aniž by musel odkazovat na jakékoliv jiné soudní rozhodnutí. Soudy mohou na podporu své argumentace odkázat na již vydaná rozhodnutí jiných soudů, zejména vrcholných, není to však nezbytnou podmínkou zákonnosti jejich rozhodnutí, může to mít však vliv na jejich přesvědčivost.

[17] Stěžovatelce je však třeba přisvědčit, že krajský soud se nedostatečně zabýval poměřováním újmy, jež by mohla stěžovatelce vzniknout, vůči veřejnému zájmu, který je chráněný možností přezkumu a následného zrušení nezákonného rozhodnutí, resp. v tomto případě zápisu silničního vozidla do registru vozidel (tj. jiného úkonu správního orgánu).

[18] Podle § 156 odst. 2 správního řádu „*vyjádření, osvědčení nebo sdělení správního orgánu, které je v rozporu s právními předpisy a které nelze opravit podle odstavce 1, zruší usnesením správní orgán, který je vydal nebo učinil, a to s účinky ode dne, kdy bylo zrušované vyjádření nebo osvědčení vydáno anebo sdělení učiněno, nestanoví-li zákon jiný postup; takové usnesení lze vydat po dobu, po kterou trvají účinky vyjádření, osvědčení nebo sdělení. Na tento postup se přiměřeně použijí ustanovení hlavy IX části druhé o přezkumném řízení.*“ Podle § 94 odst. 4 správního řádu, „*jestliže po zahájení přezkumného řízení správní orgán dojde k závěru, že ačkoli rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s právním předpisem, byla by újma, která by jeho zrušením nebo změnou vznikla některému účastníkovi, který nabyl práva z rozhodnutí v dobré víře, ve zjevném nepoměru k újmě, která vznikla jinému účastníkovi nebo veřejnému zájmu, řízení zastaví.*“ Podle § 94 odst. 5 správního řádu „*při rozhodování v přezkumném řízení je správní orgán povinen šetřit práva nabytá v dobré víře, zejména mění-li rozhodnutí, které bylo vydáno v rozporu s právními předpisy (§ 97 odst. 3) nebo určuje-li, od kdy nastávají účinky rozhodnutí vydaného v přezkumném řízení (§ 99).*“

[19] V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 7. 2010, č. j. 7 As 21/2010-232, č. 2364/2011 Sb. NSS, se uvádí: „*Právní jistota a práva nabytá v dobré víře jsou chráněny nejen "mechanicky" působícími ustanoveními o lhůtách (§ 97 odst. 2 a také § 96 odst. 1 správního řádu), ale i ust. § 94 odst. 4 správního řádu umožňujícím důkladné uvážení konkrétního případu, podle něhož, jestliže po zahájení přezkumného řízení správní orgán dojde k závěru, že ačkoli rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s právním předpisem, byla by újma, která by jeho zrušením nebo změnou vznikla některému účastníkovi, který nabyl práva z rozhodnutí v dobré víře, ve zjevném nepoměru k újmě, která vznikla jinému účastníkovi nebo veřejnému zájmu, řízení zastaví. Zvláště v případech čistě vertikálních vztahů (stát - jednotlivec), v nichž byly nezákonným rozhodnutím založeny oprávnění nebo výhoda jednotlivce oproti stavu, který měl podle objektivního práva nastat, avšak který v důsledku nezákonnosti nenastal, je nutno*

pokračování

prvek právní jistoty za naplnění nutného vstupního předpokladu existence dobré víry jedince, resp. za neexistence skutečností opravňujících k závěru, že dobrá víra dána není, pokládat za kardinální a ustoupit od její ochrany pouze za situace ohrožení vskutku závažného veřejného zájmu. Je totiž věcí státu, aby ve správních řízeních, která vede, nechýboval, a pokud ano, aby zásadně nesl následky svých pochybení. Na druhé straně ve vztazích s horizontálním prvkem, tj. ve vztazích, v nichž je rozhodnutím správního orgánu upraven právní poměr dvou či více jedinců navzájem, musí být požadavek právní jistoty jednotlivce, který bude nápravou nezákonnosti v přezkumném řízení dotčen, poměřován s důsledky této nezákonnosti pro jiného jedince účastného tohoto právního vztahu. Právní jistota zde bude muset mnohem dříve ustoupit požadavku na dosažení objektivní zákonnosti. V čistě vertikálních vztazích, v nichž bylo nezákonným rozhodnutím zhoršeno postavení jednotlivce oproti stavu, který měl podle objektivního práva nastat, pak samozřejmě zcela převažuje požadavek dosažení objektivní zákonnosti, neboť zde není nikoho, jehož právní jistota by měla být chráněna.“

[20] Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 9. 6. 2016, č. j. 2 As 170/2015-58, v němž se aplikovala stejná právní úprava, uvedl, že „*vysokoškolský diplom je, stejně jako vysvědčení o státní závěrečné zkoušce a dodatek k diplomu, osvědčením ve smyslu části čtvrté správního řádu a rektor veřejné vysoké školy je oprávněn jej zrušit podle § 156 odst. 2 téhož zákona, jestliže byl vydán v rozporu se zákonem č. 111/1998 Sb., o vysokých školách, či jiným právním předpisem. V každém individuálním případě je však třeba vážit souladnost takového postupu s imperativem přiměřenosti, stejně jako ochrany práv absolventa, jichž bylo nabyto v dobré víře.*“ Byť se tento právní názor vztahuje k vydání vysokoškolského diplomu, který je osvědčením, nebrání to Nejvyššímu správnímu soudu konzistentním způsobem posuzovat i nyní projednávanou věc, neboť se na přezkum zrušení zápisu do registru silničních vozidel použijí stejná kritéria pro zachování proporcionality a ochranu práv nabytých v dobré víře v zákonnost zápisu do registru silničních vozidel.

[21] Krajský soud se mylí, míní-li, že argumentaci ústavněprávními a lidskoprávními imperativy mohla stěžovatelka použít pouze v řízení o nařízené obnově řízení o žádosti o schválení technické způsobilosti jednotlivě dovezeného silničního vozidla. I pokud totiž v důsledku obnovy řízení z důvodu, že rozhodnutí o žádosti o schválení technické způsobilosti jednotlivě dovezeného silničního vozidla bylo dosaženo trestným činem, bylo řízení o této žádosti následně zastaveno, a odpadl tudíž jeden ze zákonných podkladů pro zápis předmětného vozidla do registru silničních vozidel, nemění to nic na skutečnosti, že i ze samotného zápisu do registru silničních vozidel vznikají práva, jejichž nabytí v dobré víře je potřeba v řízení podle § 156 odst. 2 správního řádu zohlednit.

[22] Z napadeného rozsudku je patrné, jak krajský soud hodnotil kolizi veřejného zájmu na straně jedné a práv stěžovatelky nabytých v dobré víře na straně druhé. Krajský soud dospěl k závěru, že by k případné potřebě ochrany práv stěžovatelky nebylo možno přihlédnout kvůli protichůdnému veřejnému zájmu na tom, aby se provozu na pozemních komunikacích neúčastnilo vozidlo, které nesplňuje podmínky pro technickou způsobilost. Rozsudek krajského soudu tedy je přezkoumatelný. Nejvyšší správní soud se však s právními závěry v něm vyjádřenými neztotožňuje.

[23] Protiprávnost zápisu předmětného vozidla do registru silničních vozidel byla založena tím, že vozidlo pozbylo jeden z nezbytných podkladů pro jeho zápis, kterým

bylo v době zápisu rozhodnutí o schválení technické způsobilosti vozidla. Právě to bylo obnovou řízení zrušeno. Na jedné straně tak stojí dobrá víra stěžovatelky v nabytí práva legálně provozovat předmětné vozidlo na pozemních komunikacích, umocněná skutečností, že stěžovatelka je podle technického průkazu předmětného vozidla až jeho v pořadí třetím vlastníkem od registrace v České republice, takže pravděpodobně (ze správního spisu nevyplývá opak) na vzniklé protiprávnosti zápisu předmětného vozidla do registru silničních vozidel neměla žádný podíl. Na druhé straně stojí veřejný zájem státu na tom, aby byla na pozemních komunikacích na území České republiky provozována vozidla řádně registrovaná v registru silničních vozidel, a to zejména za účelem zajištění volného pohybu vozidly na silnicích v jednotném vnitřním prostoru Evropské unie, k němuž všechny státy Evropské unie vyžadují registrační doklady, a za účelem prevence podvodů a nelegálního obchodu s odcizenými silničními vozidly na území České republiky i na jednotném vnitřním trhu (viz důvodová zpráva k zákonu č. 56/2001 Sb. A preambule Směrnice Rady 1999/37/ES ze dne 29. dubna 1999 o registračních dokladech vozidel, dále jen „směrnice o registračních dokladech“).

[24] Ve správním spise však není obsažena žádná indicie, že předmětné vozidlo bylo předmětem podvodu nebo nelegálního obchodu s odcizenými silničními vozidly. Naopak je součástí správního spisu rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 1. 2019, č. j. KUKHK-28138/DS/2018/Kj, o odvolání stěžovatelky proti rozhodnutí, kterým správní orgán prvního stupně zastavil řízení o žádosti o schválení technické způsobilosti jednotlivě dovezeného silničního vozidla. V tomto rozhodnutí žalovaného je uvedeno, že součástí původního spisu z roku 2008, sp. zn. MUD 3802/2008 OD/RA-2, byl technický průkaz k předmětnému vozidlu „Fahrzeugbrief“ č. CF 479473, tedy část II. osvědčení o registraci vozidla podle směrnice o registračních dokladech. To by naopak svědčilo ve prospěch domněnky, že při řízení o žádosti o schválení technické způsobilosti předmětného vozidla při přeregistraci z SRN do České republiky byla žadatelem předložena alespoň částečná dokumentace o registraci vozidla, z níž plynulo, že vozidlo bylo registrováno v SRN. Stejně tak je součástí správního spisu přeložené vyjádření Zemského rady Zemského okresu Lüchow-Dannenberg, sp. zn. 36.9-Hei-US 90 ze dne 12. 4. 2018, v němž je uvedeno, že osvědčení o registraci vozidla již nelze znovu vystavit, důvodem však má být skutečnost, že vozidlo bylo ze SRN přeregistrováno do České republiky (důvodem tedy nebyla neexistence vozidla, jeho krádež či jiný podobný důvod).

[25] Zároveň z vyjádření vyplývá, že stěžovatelka nijak nezpůsobila, že nebylo možno předložit část I. osvědčení o registraci vozidla k zápisu předmětného vozidla do registru silničních vozidel, neboť registraci předmětného vozidla v České republice bylo znemožněno vydání nového osvědčení o registraci vozidla v SRN. Těžko se přitom lze domnívat, že stěžovatelka jako třetí vlastník předmětného vozidla v České republice reálně mohla disponovat jakýmkoliv původními doklady k předmětnému vozidlu, když i podle technického průkazu měly být původní doklady odebrány při přeregistraci do České republiky a nahrazeny českými registračními doklady. Byť nemůže Nejvyšší správní soud ověřit, že se tento dopis skutečně vztahuje k předmětnému vozidlu, neboť relevantní části dopisu jsou začerněny, s ohledem na skutečnost, že řízení o zrušení registrace vozidla vedl žalovaný z moci úřední, mohl postupovat tak, aby skutkový stav zjistil bez důvodných pochybností, např. vyzváním stěžovatelky k doložení dopisu bez začernění relevantních částí.

pokračování

[26] Konečně je potřeba uvést, že s účinností od 1. 1. 2015 se u vozidel dovezených z jiného členského státu technická způsobilost vozidla již neschvaluje [§ 34 odst. 2 zákona č. 56/2001 Sb.]. S ohledem na tuto skutečnost tak s velkou pravděpodobností nehrozí (i s přihlédnutím k četným technickým prohlídkám, které předmětné vozidlo v průběhu jeho užívání od zápisu do registru silničních vozidel absolvovalo) ani to, že by nebylo technicky způsobilé k provozu na pozemních komunikacích. Ani závěr krajského soudu, že veřejný zájem na nápravě protiprávního stavu spočívá v zamezení provozu technicky nezpůsobilých vozidel na pozemních komunikacích, tak není správný. Zároveň k vozidlu bylo vydáno české osvědčení o registraci vozidla (při jeho přeregistraci do České republiky, byť nezákonné, a dále při následných změnách v osobách vlastníka/provozovatele vozidla), tudíž nenastala situace, kdy by na pozemních komunikacích v České republice bylo provozováno vozidlo bez osvědčení o registraci vozidla.

[27] S ohledem na výše uvedené proto Nejvyšší správní soud uzavírá, že je sice pravda, že předmětné vozidlo je zapsáno v registru silničních vozidel v rozporu se zákonem, neboť nebyl doložen jeden z podkladů pro zápis vozidla do registru, zároveň však při postupu k nápravě tohoto nezákonného jiného úkonu správního orgánu, který je analogický k přezkumnému řízení podle § 94 a násl. správního řádu, nic nenasvědčuje tomu, že by nad ochranou práv stěžovatelky nabytých v dobré víře měl převážet veřejný zájem na nápravě nezákonného stavu. V takovém případě v přezkumném řízení správní orgán podle § 94 odst. 4 správního řádu řízení zastaví. Při postupu podle § 156 odst. 2 správního řádu je usnesení o zrušení nezákonného úkonu správního orgánu zároveň prvním úkonem ve věci, přičemž rozhodnutí ve věci může být prvním úkonem v řízení. Právní úprava tak nebrání tomu, aby v nyní projednávané věci bylo prvním úkonem v řízení rozhodnutí o zastavení řízení o přezkumu jiného úkonu správního orgánu podle § 156 odst. 2 správního řádu.

IV. Závěr a náklady řízení

[28] Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost důvodnou, a proto v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. napadený rozsudek krajského soudu zrušil. Zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu, a pokud již v řízení před krajským soudem byly pro takový postup důvody, současně se zrušením rozhodnutí krajského soudu může sám podle povahy věci rozhodnout o zrušení rozhodnutí správního orgánu [§ 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s.].

[29] Již krajský soud měl zohlednit, že v řízení před žalovaným nebyla šetřena práva stěžovatelky nabytá v dobré víře, proto Nejvyšší správní soud zrušil i napadené rozhodnutí žalovaného. V navazujícím řízení je žalovaný vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku [§ 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. ve spojení s § 78 odst. 5 s. ř. s.] Bude tedy na žalovaném, aby ve smyslu výše uvedeného právního názoru Nejvyššího správního soudu prověřil, zda trvání zápisu vozidla v registru nebrání vskutku závažné protichůdné veřejné zájmy (zejména nesmí jít o vozidlo kradené či ke dni rozhodování ve věci přezkumu technicky nezpůsobilé provozu na pozemních komunikacích). Pokud takový protichůdný veřejný zájem žalovaný nezjistí, bude namíste rozhodnout o zastavení řízení o přezkumu jiného úkonu správního orgánu.

[30] Za této situace Nejvyšší správní soud rozhodl o náhradě nákladů v řízení o žalobě i o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.

[31] Žalovaný v řízení o žalobě ani v řízení o kasační stížnosti procesně neuspěl, nemá proto právo na náhradu svých nákladů těchto řízení. Stěžovatelka měla v obou řízeních procesní úspěch, má proto právo na náhradu nákladů v plné výši.

[32] Stěžovatelka vynaložila soudní poplatky v celkové výši 8000 Kč (3000 Kč za žalobu a 5000 Kč za kasační stížnost).

[33] V řízení o žalobě byla stěžovatelka zastoupena advokátem JUDr. Martinem Klímou. Zástupce učinil v řízení před krajským soudem pět úkonů právní služby, a to příprava a převzetí zastoupení, dvě písemná podání ve věci samé (žaloba, replika) a dvě účasti na jednání před soudem (ve dnech 14. 7. 2021 a 28. 7. 2021) [§ 11 odst. 1 písm. a), d) a g) advokátního tarifu]. Za každý úkon právní služby náleží zástupci stěžovatele mimosmluvní odměna ve výši 3100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5. advokátního tarifu], celkem tedy 15 500 Kč.

[34] Dále zástupci stěžovatelky náleží náhrada hotových výdajů, sestávajících z cestovních výdajů podle § 13 odst. 5 advokátního tarifu a paušální částky náhrady výdajů podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Zástupce stěžovatelky učinil dvě cesty na soudní jednání ve dnech 14. 7. 2021 a 28. 7. 2021. Za každou z těchto cest náleží zástupci stěžovatelky náhrada cestovních výdajů ve výši 1238 Kč, sestávající z částky 915,20 Kč za základní náhradu (4,40 Kč/km x 208 km) a částky 322,48 Kč za náhradu paliva (ujetá vzdálenost 208 km/100 x kombinovaná spotřeba vozidla 5,7 l/100 km x průměrná cena motorové nafty 27,20 Kč/l) [§ 157 a § 158 zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, v rozhodném znění, ve spojení s vyhláškou č. 589/2020 Sb., kterou se pro účely poskytování cestovních náhrad mění sazba základní náhrady za používání silničních motorových vozidel a stravné a stanoví průměrná cena pohonných hmot]. Zástupci stěžovatelky náleží za každý z pěti provedených úkonů právní služby paušální náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč. Celkem tedy činí náhrada hotových výdajů zástupce stěžovatelky 3976 Kč (1238 Kč x 2 + 300 Kč x 5).

[35] Dále zástupci stěžovatelky náleží náhrada za promeškaný čas [§ 14 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 14 odst. 3 advokátního tarifu], sestávající z částky 1600 Kč za celkem 16 započatých půlhodin strávených cestou na jednání soudu a z něho ve dnech 14. 7. 2021 a 28. 7. 2021 a částky 775 Kč za odročení jednání ze dne 10. 3. 2021 z důvodů spočívajících na straně klienta ve výši jedné čtvrtiny mimosmluvní odměny podle § 14 odst. 2, část věty za středníkem advokátního tarifu. Celkem tedy činí náhrada zástupce stěžovatelky za promeškaný čas 2375 Kč (100 Kč x 16 + 775 Kč).

[36] Celková výše náhrady nákladů na zastoupení stěžovatelky v řízení o žalobě činí 21 851 Kč. Zástupce stěžovatelky v řízení o žalobě je plátcem DPH, odměnu je proto třeba zvýšit o částku 4589 Kč, která odpovídá 21% sazbě této daně.

[37] V řízení o kasační stížnosti byla stěžovatelka taktéž zastoupena advokátem JUDr. Martinem Klímou. V něm učinil tento zástupce jeden úkon právní služby, a to

pokračování

podání kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu]. Za ně náleží zástupci mimosmluvní odměna ve výši 3100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5. advokátního tarifu] a paušální náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu), celkem tedy 3400 Kč. I zde je třeba tuto částku zvýšit o částku 714 Kč, která odpovídá 21% sazbě DPH.

[38] Celkem je tak žalovaný povinen zaplatit stěžovatelce na náhradě nákladů řízení o žalobě a o kasační stížnosti 38 554 Kč. Uvedenou částku je žalovaný povinen zaplatit stěžovatelce k rukám jejího zástupce, JUDr. Martina Klímy. K zaplacení Nejvyšší správní soud určil přiměřenou lhůtu.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. února 2023

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu